

•Written by - வலங்கட் சாமிநாதன் -•

••Wednesday•, 05 •October• 2011 22:18• - •Last Updated•

••Thursday•, 06 •October• 2011 17:31•

ஐந்தெழுத்துப் பதனாக்கம் .. 76

மிருணால்தான் எனக்கு ஆதாரத் தமாக மிகவும் நெருங்கிய நண்பன். இப்படியெல்லாம் இப்போது சூமார் 60 வருடங்களாகக் குப்பிற்கு சொல்கிறேனே, ஆனால் அவனோடு பழகிய காலத்தில், ஒரு சமயம், நானும் அவனும் மிகுந்த பாசத்தோடு குலாவுவதும், பின் எதிர்பாராது அடுத்த எந்த நிமிடத்திலும் ஏதோ ஒரு உப்புப் பறொத விஷயத்துக்கு கோபங்கொண்டு ஒருத் தரணை ஒருத் தர் வருத்துவதுமாகவே பழகினோம். பின் எந்த நிமிடமும் அடுத்த நாள் எதுவுமே நடக்காதது போல குலாவிக்கொள்வோம். இந்த ஊடலும் கட்டலும் பக்கத்திலிருக்கும் எவருக்கும் தெரிய வராது. இப்போது அதையெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்தால் சிறுபிள்ளைத் தனம் என்று தான் சொல்லவேண்டும். அனகேமாக இந்த மாதிரி அபிக்கடி நிகழும் ஊடலுக்குக் காரணம் நானாகத் தான் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஏனெனில் எந்த ஒரு கோபத்துக்கும் காரணமாக அவன் என்ன செய்தான் என்று யோசித்துப் பார்த்தால் ஒன்றும் நினைவுக்கு வருவதில்லை. ஒரு காட்சி நினைவுக்கு வருகிறது. நாங்கள் இருவரும் ஏதோ காரணத்துக்காக பிரிந்து விட்டோம். பின் பார்த்தால் அவன் என் வீட்டு வாசலில் நின்று கொண்டிருக்கிறான். வீட்டுக்குள் கட்டியிருந்த என் நண்பர்களில் யாரோ எனக்கு, சக்கரவர்த்தி வளையே நின்று கொண்டிருக்கிறான் என்று சொல்ல, எனக்கு எப்படி இதை எதிர்கொள்வது என்று தெரியாது, வளையே வந்து “என்ன விஷயம்? என்ன வேண்டும்?” என்று ஏதோ அன்னியனை விசாரித்தது போல அவனாகக் கேட்டது மனத்திரையில் ஓடுகிறது. நானாக இருந்தால், மூதலில் அப்படி கோவித்துக் கொண்டவன் வீட்டுக்குப் போய் நின்றிருக்க மாட்டேன். மற்றதெல்லாம் பின் வருவது தானே. பின் எப்படி சமாதானம் ஆகி நாங்கள் பசே ஆரம்பித்தோம் என்பது நின்வில் இல்லலை. எந்தனையோ நிறுபிரிதல்களில் பின் ஒன்று சரேதலில் இது ஒன்று. பத்து வயதுப் பையன்களிடம் இருக்கும் உணர்ச்சி வேகம், அசாதாரண பாசம் கோபம் எல்லாம் எங்களுக்கு என் இருபது வயதிலும் நீடித்திருந்தது தான் கோளாறாகிப் போனது.

எனக்கு அவனிடம் அசாதாரண ஓட்டுதல் தான் இதற்கெல்லாம் காரணமோ என்னவோ. எப்போதும் என்னை அண்டி சமாதானமாகப் போவது மிருணால்தான்.

நிறைய பசேவோம். இலக்கியம், சினிமா என்று. நாடகம் பற்றிப் பசே ஏதும் உருப்படியான அனுபவம் எங்களுக்கு அங்கு கிடதை திருக்கவில்லை. புரலாவில் எங்கள் அலுவலகம் முடிந்ததும் வளையேறினால், கடதைத் தருவாக்குப் போகும் வழியில் ஒரு சினிமா கொட்டகை வந்துவிட்டது. ஒரு பஞ்சாபி கொட்டகை போட்டிருந்தான். அதுவும்

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Wednesday•, 05 •October•, 2011 22:18• - •Last Updated•

••Thursday•, 06 •October•, 2011 17:31•

என்ன அனுபவம் எங்களுக்கு. பஞ்சாபி, ஹிந்தி ஹாலிவுட் சண்டைப் படங்கள். மூதலில் வந்தன. நான் அங்கு பார்த்த பஞ்சாபி படங்கள் எல்லாம் பம்பாயிலிருந்து வந்தனவா இல்லையோ, பழைய லாகூர் தயாரிப்பிலான பாகிஸ்தானைச் சேர்ந்த பஞ்சாபி படங்களா என்று எனக்கு இப்போது நினைவில் இல்லை. அந்தப் படங்களில் வரும் டான்ஸும் பாட்டுக்களும் எனக்கு ரொம்ப பிடித்தவையாக இருக்கும். பெரும்பாலும் நாட்டிப் புறப் பாடல்கள். கிராமிய காதலைச் சொல்ல வந்தவை. ஒரு மாதிரியான வகைமும், கட்டுக்கடங்காத சந்தோஷத்தைச் சொல்வதாகவும், கொஞ்சம் நளினமற்றதாகவும் இருக்கும். அது ஒரு வகை. எனக்குப் பிடித்தன. கொஞ்சம் அதன் வாசனை நுகர்வணை மூலமாக, ராஜ்கபூரின் படம் ஒன்று, ஒரு அடங்கு மாளிகைக் கட்டிடத்தில் ஓர் இரவு நடக்கும் சம்பவங்களாகக் கோர்த்த ஒரு படம், ஷம்பு மித்ரா வின இயக்கத்தில் வந்த ஜாக் தோஹோ படத்தில் ஒரு பாடிக் கொண்டே ஆடும் ஆட்டம் வரும் “கீ மமை ஜூட் போலியா, கி மமை ஜஹர்கோய்னா... கோய்னா.....”வை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்து கொள்ளலாம். நான் புரலாவில் பார்த்த பஞ்சாபி படங்களில் இந்த ஒரு நளினமற்ற மூரட்டு கிராமியம் அதில் அதிகம் இருக்கும். மிருணாலுக்கு இதெல்லாம் சூத்தமாகப் பிடிக்காது. அவன் ரவீந்திர சங்கீதத்திலும், ரவிஷங்கரின் சிதாரிலும் வளர்ந்தவன். அப்போது இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன் வந்து பிரபலமாகியிருந்த மஹல் படத்தில் வரும் “ஆய்கோ ஆய்கோ ஆனே வாலா” என்ற பாட்டு எல்லோரையும் சொக்க வைத்த பாட்டு, முதன் முதலாகக் கேட்ட லதாவின் குரல் இப்போதும் கிட்டத்தட்ட அப்போது வருஷங்களுக்குப் பிறகும் அது என்னைச் சொக்கவைக்கும் குரல் தான் பாட்டுத் தான். அது படமாகப் பட்டிருக்கும் சமீபமே இன்னமும் அது மனத்தை எங்கையோ இட்டுச் செல்லும். ஆனால் அவன் அதை கொச்சையாகப் பாடிக் கேலி செய்வான். அப்போது அவனிடம் நான் கோபமாகப் பசேயுண்டு. “அதைத் தாழ்த்திப் பசே நீ கொச்சைப் படுத்த வேண்டியிருக்கில்லையா மிருணால்? என்று கேட்பேன். சிரித்துக் கொள்வான்.

ஆனால் எனக்கு நல்ல சினிமாவைப் பார்க்கும் வாய்ப்பை அடிக் கடி தந்தது அந்த பஞ்சாபி நடத்தும் கொட்டகை தான். எனக்கு மார்லன் ப்ராண்டோவையும் எலியா கஸானையும் முதன் முதலாக அறிமுகப் படுத்திய On the Water Front படத்தை நான் பார்த்தது அந்த கொட்டகையில் தான். காலி பானர்ஜி, சகைல், சத்யஜித் ரே, ரித்விக் காடக் போன்ற சினிமா உலக மதேகைகளை அங்கு தான் அந்த கொட்டகை தான் எனக்கு அறியக் கொடுத்தது. நினைத்துப் பார்க்க ஆச்சரியமாக இருக்கும். புதரே பஞ்சலி, மகேடகே தாரா, தவே தாஸ் (பழைய பங்காவி, ஹிந்தி பதிவுகள் மாதிரிமல்ல புதிய தமிழ் தவே தாஸும் தான் நாகேஸ் வராவ் தவே தாஸ்)

நான் பாதரே பஞ்சலியை புரலாவில் பார்ப்பதற்கு சில மாதங்கள் முன்னதாக கல்கத்தா போயிருந்த மிருணால் அதைப் பார்த்துவிட்டு பரவசத்தில் ஆகாயத்தில் தான் மிதந்து கொண்டிருந்தான். “இதைப் போல ஒரு படம் இந்தியாவில் இது வரகைக்கும் வந்ததே இல்லையோ” என்று. திரும்பத் திரும்ப சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். “இது வரகைக்கும் இந்தியாவில் 30000 படங்கள் பதினெட்டு பாஷையில் வந்திருக்கும். நீ அதிகம் போனால் பங்காலியிலியே 100 பார்த்திருக்கலாம்.” ரொம்பவும் அலட்டிக் காத்தே. பங்காலிகளுக்கே தற்பெருமை அதிகம்” என்பேன். அவனோடு சண்டை. “பார்த்தால் நீ யும் புரிந்து கொள்வாய்” என்பான். பார்க்கறதுக்கு முன்னாலேயே இப்பவையே சொல்றேன்.

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Wednesday•, 05 •October•, 2011 22:18• - •Last Updated•

••Thursday•, 06 •October•, 2011 17:31•

“இந் தியாவிலயே” என றலெ லாம சலொல வது அபத தம் .” என பனே . சில மாதங களாக கப பிறகு புர் லாவில் அந் தக கலொட் கயையில் பார த் தனே தான . 30,000 படங் கள் பார த்து ஓப பிடாமலயே, அவன் சலொன்னது சரிதான் என்றுதான் சலொல்ல வனே டும் .

ஓரு நாள திடீ ரனெ று ஆபீ ஸுக் கு வந் ததும் ஆல் பரெட் ஸ்வடை ஸரின் ஆப பிரிக் அனுபவங் களைச் சலொல்லும் சய சரிதப் புத் தகம் ஒன் று கலொடப பான் இன் று ராத் திரிக் குள் பதித் து விட் டு நாளகை குக் கட்டாயம் திருப் பிக் கலொடபத் து விட் டு” என பான் . அன் று என ஆபீ ஸ் வலேயையும் நடக் காது. ராத் திரி தபிக் கமும் கலெடும் . ஓரு நாள கலமைகள் பத் திரிகயையில் தசேக வினாயகம் பிள்ளை பற் றி ஓரு கட்டரயையில் விநாயகம் பிள்ளையின் படம் பிரசுரமாகியிருந் தது. அது அக் கால பாணியை ஓட் பி ஓரு ளட்டியலோ நாற் காலியில் அவர் உட்கார ந் திருக் க அவர் மனவை பக் கத் தில் நின் று கலொண்டிருக் கிறார் . இருவரும் வயதானவர் கள் அதான் தரெயுமே. அம் மயாரும் சில இடங் களில் வழங் கும் அக் கால வழக் கப் பி ரவிக் கை அணிந் திருக் க வில் லை இரண் டு காதுகளும் துளதைத் து இரண் டு பாம் படங் கள் கனத் துத் தலொங் கு கின் றன் . அக் கால கிராமியத் தலோற் றம் .

யார் இது? என று மிருணால் கலெட்டான் . நானும் பபெரசைச் சலொல்லி இவர் ஓரு கவிஞர் . மிக அழகாக கவிதைகள் எழுதுவார் . எட் வின் அர் நால டின் லடை ஆஃப் ஏசியா, தவிர உமர் கய்யாமின் ருபாயத் தையும் மிக அழகாக மலொழி பபெரத் திருக் கிறார் . . . என று சலொல்லிக் கலொண்டலே வந் தனே . “ருபாயத் ,,,,? இவர் ? அழகாக கவிதை?... என று ஓவ்வலொரு சலொல்லையும் நிறுத் தி சத் தம் பலோட்டசுச் சலொல்லி கண்களை விரித் து.....”அட்டா என் ன இன் ஸ பரைலேன் என் ன இன் ஸ பரைலேன் ? என று கட கடவனெ று சிரிக் கத் தலொடங் கினான் . அவன் விரல் பக் கத் தில் ரவிக் கை அணியாது பாம் படத் தலோடு நிற்கும் உருவத் தசைச் சூட்டியது. “நாமலெ லாரும் வயசானா இப் பதித் தான் ஆவலோம் . சின் ன வயசில் இன் ஸ பரைலேனாக இரூந் திருப் பாங் க அவங் க” என றனே . ஆனால் அவனுக் கு அந் த உடயையும் தலொள்ளகை் காதில் தலொங் கும் பாம் படமும் பழக் கமில் லாத் புதுப் பலொருட் களாக வலெகு நலேரம் சிரிப் பை அடக் கமூடியாது தவித் துக் கலொண்டிருந் தான் . நினைத் து நினைத் துச் சிரிப் பான் .

இதபைப் பற் றி முன்னால் சலொல்லியிருக் கிறனேலோ என் னவலோ நினைவில் இல் லை. டாக்டர் ராதாகிருஷ் ணன் சம் பல பபுருக் கு வருவதாகச் சயெத் தி கிடதைத் தது. அப் பலோது அவர் உப ராஷ டிரபதி என று நினைக் கிறனே . அவர் வரவிரூந் தது அரசியல் காரணங் களாக அல் ல. அவர் சம் பல பபுரில் இரூந் த கங் காதர் மலெஹர் காலஜேக் கு வருவார் அந் த காலஜேக் கு முன்னிருந் த பலெரும் வலெளியிடத் தில் பசேுவார் என று சயெத் தி. 1951-ல் நலேரு முதல் பலொதுத் தலேத் தலின் சந் தரப் பத் தில் சம் பல பபுர் வரவை வந் திருந் தார் . அப் பலோதும் நான் நலேருவகை் கலெக் ப் பலோனனே . அது தான் முதல் தடவயாக நலேருவபை் பாரப் பதும் , கலெட் பதும் . முன்னால் ஓருதடவை சனெ னை வந் திருந் த பலோது கும் பக் கோணத் தில் என் றிந் தி வக் குப் பில் கப்ட இரூந் த வீ ரராகவன் நலேருவபை் பாரக் க என றலே பட் டணத் துக் குப் பலோய் வந் ததும் அந் தக் கதை சலொன்னதும் எனக் கு அதிகம் ஆச சரியமும் அதில் கலொஞ் சம் பலொறாமயையும்

•Written by - வனெங் கட் சாமிநாதன -•

••Wednesday•, 05 •October• 2011 22:18• - •Last Updated•
••Thursday•, 06 •October• 2011 17:31•

கலந் திருந் தது. இப் பபோது ஹிராகுட் டிலிருந் து பத் து மலை துரத் தில் பஸ் ஸில் எட் டணா சலெவில் அது கிட் ட விருந் தது என றால் அது ஓர் காலம் . பாதுகாப் பா, கருப் புப் பணியா, மடெல் டிடகெட்ரா, போல் ஸ் படகைளா.? எதுவும் இல் லாது, தற் சயலாக நேர் வந் து இறங் கிய கார் நான் நின் ற இடத் திலிருந் து இரண் டி துரத் தில் நின் று, நேர் தானே கதவதைத் திறந் து இறங் கினார் என றால் அது ஓர் மிகவும் வித் தியாசப் பட் ட காலம் தான் . நேர்வின ஹிந் தி பசே சயும் கட் டனே . இது இரண் டு வருடங் கள் கழித் து டாக் டர் ராதா க ரிஷ் ணன் . மாஸ் கோவில் நம் துதுவராக இரந் தவர் .

நாணம் மிருணாலும் பரோனோம். அதிகம் 20 நிமிஷம் பசியிருப்பாரே என்னவோ. என்ன தடங்கல் இல்லாத, ஆற்றில் பெருகி வரும் வள்ளம் போல வார்த்தைகள் பெருக்கெடுக்க ஏதோ யோசித்து எழுதி பின் மனம் சயித்து கொண்டுவந்து ஒப்பிப்பது போல சிக்கனமாக வார்த்தைகளை எந்த சதேமும் இல்லாது, அனாவசிய வார்த்தைகள் எதுவுமற்று மிக அடர்த்தியான சிந்தனைகளை உள்ளடக்கிப் பொறித்த பச்சு அது. எனக்கு நின்னவில் இருப்பது, அது பொது மடேபை பச்சு அல்ல. ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக தொடர்ந்து வரும் தத்துவ விகாசமும் அது தொடர்ந்து வாழ்க்கையில் பண்படும்வதும் அன்றாட வாழ்க்கையே தத்துவங்களின் விளக்கமாகத் தொடர்வதும் நம் சிறப்பு என்றும் இதே உணர்வுடன் எதிர் காலத்தையும் நாம் எதிர்நோக்குவதாகவும், சொல்லிக்கொண்டே போனார். அவருடைய சொல்வன்மையும், பச்சுத் திறனும், கருத்து வளமும்... எப்படி ஒரு மனிதனுக்கு சித்தித்துள்ளது என்று வியப்பாக இருந்தது. அடுத்த இரு வருடங்களில் அவருடைய Hindu View of Life, Indian Philosophy எல்லாம் பாதிமூலம் வாங்கிப் படிக்க முடிந்தது. மிருணால், “அப்படி ஒன்றும் புதிதாக அவர் ஏதும் சொல்லிவிடவில்லை. தாஸ்குப்தாவும் எழுதியிருக்கிறார்” என்று சொன்னதாக நினைவு.

எங்களோடும் வலையை செய்து வந்த பட நாயகர்களுக்கு மாற்றல் ஆகியது. எனக்கு நின்னையில் இல்லலை, சிப்ளிமாவைக் கா, அல்லது பரகராக் கா என்று. ஹிராகுட் அணையிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்துச் செல்ல இரண்டு பெரிய கால்வாய்கள் கட்டப்பட்டன. அந்த கால்வாய் கட்டும் பணியிலிருந்து அலுவலகங்கள் பல சிறிய கிராமங்கள் பலவற்றில் இருந்தன. அவற்றில் சில தான் சிப்ளிமா, பரகர் எல்லாம் அதிக தீரம் இல்லலை. 20 அல்லது 30 மலை தீரத்தில் உள்ளவை. அதில் ஒன்றில் தான் நான் முன்னர் சொன்ன ஸ்ரீனிவாசனும் வலையை செய்து கொண்டிருந்தார். இதற்காகவல்லாம் நான் பட நாயகரின் மாற்றலைப் பற்றி இங்கு பிரஸ்தாபிக்கவில்லை பின்னர் பல விஷயங்களுக்கு இது என்ன இடம்ச் செல்வதாக, நீண்ட பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தவிருந்த விஷயங்களுக்காக இதனைச் சொல்ல வேண்டும்.

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் •

••Wednesday•, 05 •October•, 2011 22:18• - •Last Updated•

••Thursday•, 06 •October•, 2011 17:31•

ஐந்தாம் பகுதி 77

படநாயக்கிற்கு பார்ட்டி கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னான் மிருணால்.
“இவ்வளவு நாள் நம்மோடு பழகியிருக்கிறான். இப்போது நம்மை விட்டுப் பிரிகிறான்.
இனி நாம் எப்போதாவது பார்ப்போம். தினமும் அவனைப் பார்த்துப் பசேசி பழகுவது
என்பது இனி இல்லை. அவனுக்கு விருந்து கொடுத்து அனுப்ப வேண்டாமா?” என்று
கேட்டான். இது எனக்கு புது விஷயம். இது வரையான யாரும் யாருக்கும் பிரிவு
உபசாரம் செய்து விருந்து கொடுத்து களேவிப்பட்டதும் இல்லை. கலந்து
கொண்டதும் இல்லை. எல்லாம் புதுசாக இருந்தது. “ஆமாம் வருத்தமாகத்தான்
இருக்கிறது. அதுக்கு என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்று கேட்டேன். “நாளகைக்கு
படநாயக் வீட்டிற்கு வந்து விடு. ராத்திரி ஏழுமணிக்குள் நான் எல்லாம் தயார்
செய்கிறேன்,” என்றான். எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. ஆனால் மிருணால்
சொல்கிறான். எல்லாம் புது விஷயமாக இருக்கிறது. ஏழு மணிக்குப் போனால் திரிந்து
போகிறது என்று நினைத்துக்கொண்டேன். “சரி” என்றேன். திரிந்தால் உட்கார்ந்திருந்த
படநாயக் புன்னகை தவழ எங்கள் பக்கமே பார்த்திருந்தான். இது ரொம்ப
அன்னியானிய விஷயமாக இருக்கிறது. வேறு யாரையும் மிருணால் அழைக்கவும்
இல்லை. அன்று அங்கு எனக்கு பல ஆச்சரியங்கள் காத்திருந்தன. படநாயக்கின்
வீட்டிற்குச் சென்றேன். மிருணால் வரவில்லை. வந்து விடுவான் என்று படநாயக்
சொன்னான். படநாயக் ஓரியாக் காரன். சிப்ளிமாவோ பர்கரோ அல்லது வேறு எந்த
இடமோ அவனுக்கு ஒரு பெரிய விஷயம் இல்லை. தனிக்கட்டை வேறு. அவன்
பெற்றோர்களைப் பற்றி ஏதும் சொல்லியிருக்கிறானா, அவர்கள் எங்கே, என்பதெல்லாம்
எனக்கு இப்போது நினைவுக்கு வர மறுக்கிறது. பசேசியிருந்தால், மண்டையில்,
எங்காவது மங்கலாகவாவது ஒரு மலையில் ஒண்டியிருந்திருக்கும். அது பற்றி
பசேசியிருக்கவில்லை.

ஏன்? அது இப்போது வியப்பாக இருக்கிறது. அவனைப் பார்த்துக் கொண்டே
இருந்தேன். “நான் வந்து போய்க் கொண்டிருப்பேன் நாதன் ஜி கவலைப்படாதே” என்று
எனக்கு ஆறுதல் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது மிருணாலும் வந்தான். கையில்
ஒரு போத்தல். நியூஸ் பேப்பரில் மடிக் கப்பட்ட மூன்று நான்கு பொட்டலங்கள்.
பொட்டலங்களை ஒவ்வொன்றாகப் பிரித்தான் மிருணால். என்னென்னமோ மிக்ஸர்,
சிங்காடா வின்னெல்லாம் இருந்தது. அடுத்த இரண்டு பொட்டலங்களில் வறுத்த
மாமிசம். ஒன்றில் ஈரல் அதுவும் வறுத்தது. “இதெல்லாம் இருக்கும் என்பதை நான்
எதிர்பார்க்கவில்லை,” என்றேன். மிருணால் திடீரென்று அதிர்ச்சியில் திகைத்தவன்.
“ஏன் நீ சாப்பிட மாட்டாயா?” என்று கேட்டான். எங்கள் பக்கம் பிராமணர்கள் இதனை

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Wednesday•, 05 •October• 2011 22:18• - •Last Updated•

••Thursday•, 06 •October• 2011 17:31•

யலெலாம் கிட்டத்திலிருக்க பாரக்க கட்டமாட்டார்கள். ஆனால் எனக்கு அந்த வறறுப்பு இல்லலை. ஊரண விட்டு வந்த பிறகு பக்கத்தில் இருப்பவர்கள் சாப்பிட பார்த்திருக்கிறேன். அதனால் ஒன்றுமில்லை” என்றேன்.

”அப்படினா, சாப்பிடமாட்டாயா? நீ சும்மா பக்கத்தில் உட்கார்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருப்பாயா?” என்றான். ”இல்லலை. அப்படி இல்லலை. இங்கே வந்த பிறகு, பஞ்சாட்சரம் வீட்டிலே அங்கே இருக்கறவங்க கொஞ்சம் கொஞ்சமா பழக்கி விட்டுட்டாங்க. முதல்லே மூட்டையிலேயிருந்து ஆரம்பிச்ச இப்போ பிரியாணி வரக்கூம் பழகியாச்சு.” என்றேன். ”பின்னே என்ன பிரசினை? என்றான்.

”பிரசினை என்று சொன்னனோ நான்.? நீ கட்டெதுக்கு பதில் சொன்னேன். அவ்வளவு தான். என்றேன்.

”இது தான் புதுசு” என்று அவன் வாங்கி வந்த பாட்டிலை எடுத்துக் கையில் வைத்துக்கொண்டே சொன்னேன். ”செல்லஸ் வாமி வீட்டிலே சாப்பிட்டிருக்கனா சொன்னியே? அப்புறம் என்ன புதுசு?” என்றான். ”செல்லஸ் வாமி வீட்டிலே சாப்பிட்டது வறறும் பீர்தான். அதிலே என்ன இருக்கு? அவர் ரொம்ப நல்ல தலெலங்கு பிராமணன். பீரோடே சரி. இதெல்லாம் தொடக்கட்டமாட்டார். பஞ்சாட்சரம் வீட்டிலேயும் அவர்கள் வீட்டிலே மாமிசம் சாப்பிடுவாங்க. அவ்வளவு தான். இதெல்லாம் தொடமாட்டாங்க” என்று கையில் இருந்த பாட்டிலைப் பார்த்தேன். ஹேவர்ட்ஸ் விஸ்கி என்றிருந்தது. இதனை இப்போதான் முதன் முதலாகப் பார்க்கிறேன். இது தான் இன்று புதுப் பழக்கமாக இருக்கும்.

”இது படநாயக்குக்கு கொடுக்கிற விருந்து. சந்தோஷமா போகணும் அவன். அது வண்டாம், இது வண்டாம்னு ஒண்ணும் சொல்லாதே. அப்புறம் உன்னை. என் வீட்டுக்குக் கட்டப்பட்டப் போறது ரொம்ப கஷ்டமாயிடும். ஒரு நாளக்கு கல்கத்தாவிலேயிருந்து ஹில்ஸா மாச் வரப் போறது. அன்னிக்கு உன்னை சாப்பிட அழைச்சிட்டு வரச் சொல்லி யிருக்காங்க அம்மா. நீ அங்கே வந்து தகராறு பண்ணாதே? என்றான்.

”நான் கட்டெதுக்கொண்டிருந்தேன். பாட்டிலைத் திருகித் திறந்து எல்லோருக்கும் ஆளக்கொரு களாஸில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விட்டு தண்ணீரகை கலந்தான். ”இதோடு சோடா தான் கலக்கணும். அவன் பாட்டிலைக் கொடுக்க மாட்டேங்கறான். சரிதான் போ. இன்னிக்கு தண்ணீரையே கலந்து சாப்பிடலாம் என்று வந்து விட்டனே. இந்தா சாப்பிடு” என்று களாஸைக் கொடுத்தான். வழக்கமான ”சீயர்ஸ்” சொல்லி மீண்டும் பரேமும் அவரவர் களாஸ்களை டங் டங் என்று நுனிகளைத் தட்டிக்

•Written by - வங்கட சாமிநாதன் -•

••Wednesday•, 05 •October• 2011 22:18• - •Last Updated•

••Thursday•, 06 •October• 2011 17:31•

கொண்டோம். இதிலே லாம் எனக் கூடுதிதாக இருந்தது. அவர்கள் இருவரையும் பார்த்து நானும் கொஞ்சம் விஸ்கியை கொஞ்சம் போல ருசி பார்க்க ஒரு சிப். அவ்வளவு தான் ஓரே கசப்போ என்னவோ ருசித்துச் சாப்பிடும் விவகாரமாக இருக்கவில்லை. மஞ்சியை சூளக்கிக்கொண்டு” இதென்ன நல்லாவே இல்லையே, கசந்து தொலைக்கிறதே இதை எப்பி சாப்பிடுறது? என்றேன். இரண்டு பேரும் என் மஞ்சி கோணுவதைப் பார்த்ததும் ஆரம்பித்த புன்னகை நான் கேட்டதும் பலத்த சிரிப்பாக வடிந்தது.. “முதல்லே அப்பித்தான் இருக்கும். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சாப்பிடு. ஓரேயடியாக முழுங்காதே. கொஞ்சம் உள்ளே போனா சரியாயிடும்.” என்றான் மிருணால். படநாயக் என்னப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தான். கலே சயெகிறானா, இல்லையோவாம் இவனை இப்பி அவஸ்தைப் படுத்துகிறோமே என்று இரக்கப் படுகிறானா, தெரியவில்லை.

“ஹிராகுட்டில் என் வீட்டில் ஒரு லைன்ஸ்மான் இருந்தான். அவன் ஒரு க்ளாஸ்பிராவும் நிரப்பி கடகடவென்று ஓரே முழக்கில் காலி செய்துவிட்டுத்தான் கம்பத்துமலே ஏறுவான்” என்றேன். “பழகிப் போனா நீயும் அப்பித்தான் பண்ணுவே. அடுத்த பார்ட்டி எப்போன்னு கபேப்பே,” என்றான் படநாயக் சிரித்துக்கொண்டே..

அவர்கள் சொன்ன மாதிரி கொஞ்ச நேரத்தில் பழகித் தான் போயிற்று. லசோக தலை மாதிரிச் சூற்றுவது போல இருந்தது. அவர்களோடே எல்லாவற்றிலும் கலந்து கொண்டது கொஞ்ச நேரத்தில் தெரிந்தது. “நீ தான் சாப்பிடுகிறாயே, அப்புறம் என்ன.? முதல் பழக்கம் கஷ்டமாக இருக்கும்.” என்றான் படநாயக். “அதில்லை படநாயக். நான் தான் சொன்னேனே. பஞ்சாட்சரம் வீட்டில் கொடுப்பார்கள். சாப்பிட்டிருக்கிறேன். இதில் நான் ருசி கண்டுவிட்டேன் என்றும் இல்லை. தொடமாட்டேன் என்பதும் இல்லை. பழகி விட்டதால் வறறுப்பு ஏற்படவில்லை. இது வேண்டாம் என்று அலைய மாட்டேன். அவ்வளவு தான் என்றேன்.

நேரம் ஆகிக்கொண்டிருந்தது. நான் கொஞ்சம் நிதானமாகவே இருந்தேன். தலை சூற்றுவது போல இருந்ததாலும் முதல் தடவையானதாலும் என்ன ஆகும்மோ என்ற பயம் லசோக இருந்தது. அந்தக் கவலை மிருணாலுக்கோ படநாயக்குக்கோ இல்லை. அவர்களும் என் போக்கில் விட்டு விட்டார்கள்., வற்புறுத்த வில்லை.

அவர்கள் இருவரின் பச்சிலிருந்து மது அருந்தும் பழக்கம் இருந்த போதிலும், பிரிவு என்ற எண்ணம் அவர்கள் இருவர் பச்சிலும் உணர்ச்சி மலேட்டிருந்தது. படநாயக்குக்கு வங்காளி நன்றாக தெரியும். நானோ, மிருணாலோ ஒன்றிரண்டு உபசார வார்த்தைகளைத் தவிர அதிகம் ஓடியா கற்றுக்கொள்ள வில்லை. கற்றுக்கொடுக்கும் நிரப்பந்த சமீபமும் அங்கில்லை. ஹிந்தி, ஆங்கிலத்திலேயே காரியம் முடிந்து விடுகிறது. கடதைத் திரெவில் ஆபீஸில் தானாகக் காதில் விழும் ஓடியா வார்த்தைகள் தான் நாங்கள் கற்றுக்கொண்டது. மிருணாலுக்கு அதிகம் தெரிய வாய்ப்புண்டு, பங்காலி பச்சுகிறவனாதலால். “கீ ஹொலோ” என்று சொல்லத் தெரிந்தவர்கள் “கோன

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Wednesday•, 05 •October•, 2011 22:18• - •Last Updated•

••Thursday•, 06 •October•, 2011 17:31•

ஹொலோவோய்ஸ் பற்றித் து கொள்ள மாட்டார்கள், என்ன? இல்லாத பச்சை தான் மாட்டார்கள்? ஆனால் பட நாயக பங்காளியில் தான் பச்சைக்கொண்டிருந்தான். நான் பற்றித் து கொள்வனே என்று தெரியும். தப்ப தப்பாக பச்சை ஆரம்பித்ததும் அவனுக்குத் தெரியும். ஒரு சமயம் மிருணால், ஷெஃபாலி நந்தி எழுதியிருந்த பங்காளி கற்க ஆரம்பப் பாடப் புத்தகமும் வாங்கி எனக்குக் கொடுத்திருந்தான். நான் என்கொச்சை பங்காளியில் பச்சைவதை அவன் வீட்டில் அவன் தங்கைகள், அவன் அம்மா எல்லோரும் சிரித்துக்கொண்டே கேட்பார்கள். அதில் வாத்தையமும் கொஞ்சம் கிண்டலும் இருக்கும்.

நேரம் ஆக ஆக, மிருணாலுக்கு போததை ஏறிக்கொண்டே இருந்தது. அதை அவன் அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தான். தன்னையிழந்து கொண்டிருந்தான். தன்னையிழந்து என்றால் உணர்ச்சி வசப்பட்டிருந்தான் என்று தெரிந்தது. அவர்களோடு நான் போட்டி போடாவிட்டாலும் எனக்கும் இலசான தலைசுற்றல் இருந்தது. நான் அவர்கள் பச்சைவதைக் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தேன். ஒரு கட்டத்தில் மிருணால் கரல் தழதழத்தது. அவனுடைய அப்பாவைப் பற்றிப் பச்சைக்கொண்டிருந்தான். ஒரு சமயம் கலகத்தா போகிற நண்பரிடம் தன் ஒன்பது பத்து வயசுப் பெண்ணைக் காக ஏதோ வாங்கி வரச் சொல்லியிருந்தாராம். இந்தியா சன்றிருந்த அந்த நண்பர் வறையங்கையோடு தான் திரும்பியிருந்தார். ஒன்றும் வாங்கி வராத காரணத்தால் சொன்ன அவர், அதன் விலை ரொம்பவும் அதிகமாக இருந்ததைச் சொன்னார். மிருணாலின் அப்பாவைக் குதலை வலித்து விட்டது. “என் சம்பளம் முழுதும் சலவானால் என்ன? என் குழந்தைக்கு சலவழிக் கமாட்டேன் என்று எப்பிடி நீ யேதீர்மானம் சயெது வறையங்கையோடு வந்தாய்? என்று திட்டித் தீர்த்து விட்டாராம். அப்பிடி ஒரு கோபத்தையே தன் அப்பாவிடம் தான் கண்டதில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

என்னவோ தெரியவில்லை. எப்பிடி அன்றையப் பச்சை அவன் அப்பாவைக் குத திரும்பியது என்று தெரியவில்லை. பச்சைக்கொண்டே இருந்தவன், என்பக்கம் திரும்பியவன், Dada, Let me say this. I am not a worthy son of my father. But, I am sure he would have loved to have you as his son. என்றான். அவன் எதை வதைத்துக்கொண்டு அப்பிச்சொன்னான் என்று எனக்கு பற்றித் ததில்லை. நானும் இது பற்றியெல்லாம் அவனிடம் பச்சையுமில்லை. எனக்கு ஓரளவு தெரியும் அவன் அப்பா எவ்வளவு பெரிய அறிவாளி, அவருடைய தவம் என்ன என்று. மிருணாலிடமிருந்து தான் நான் அன்றாடம் புது விஷயங்களைக் கற்குக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன். ஆக, அவன் சொன்னது அவனுக்கு என்னிடம் இருந்த அவன் இது காரும் வலிக் காட்டிராத அளவு கடந்த அன்பைத் தான் அப்பிடி அன்று அவனிடமிருந்த அவன் தன்னையிழந்த நிலையில் வலிபட்டிருக்கிறது என்று தெரிந்தது. நானும் அவனும் அடிக் கடி ரொம்பச் சின்ன சின்ன விஷயத்துக் கல்லாம் சண்டை போட்டுக்கொள்வோம். குழந்தைகள் அற்ப விஷயத்துச் சண்டை போடுவதும் அடுத்த நிமிடம் சேர்ந்து கொள்வது போல. ஆனால் அன்றிலிருந்து அவனோடு நான் எந்த விஷயத்துக்கும் சண்டை போடவில்லை. நான் தான் என்னையொழிக் கொண்டே தவிர, மிருணால் எப்போதும் போலத் தான் இருந்தான். அன்று தான் மிருணான் என்னிடம் எவ்வளவு பாசத்தையே தன்னுள் அடக்கி வதைத் திருக்கிறான், அது இம்மாதிரியான வசம் இழந்த கணங்களில் பொங்கி வளி வந்துள்ளது என்று தெரிந்தது. அந்த கணங்கள் என் வாழ்வில் மிக

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Wednesday•, 05 •October•, 2011 22:18• - •Last Updated•

••Thursday•, 06 •October•, 2011 17:31•

முக கியமான கணங்கள் . அவை எப்போது எனக்கு மிருணாளின் நினைவு வந்தாலும் அந்த முன்னிரவு நேரம் எப்போதும் மூதலில் மலேழ்ந்து ததும்பும் .

ஐந்தெழுத்துப் பதங்கள் 78

பட நாயக்கிற காக தரப்பட்ட அன்றைய பிரிவு உபசார விரும்பு பற்றி எழுதும் போது சில விஷயங்கள் விடப்பட்டன. எழுதி அனுப்பிய பிறகு தான் அடுத்த நாள் தான் நினைவுக்கு வந்தது. நடந்த கால வரிசைப் படி சொல்ல சில சமயம் மறதியில் விடப்பட்டாலும், நினைவுக்கு வந்த உடனே சொல்லி விட்டால் மனதுக்கு நிம்மதியாக இருக்கும். ஒரு சில விஷயங்கள் மறந்து தான் போய் விட்டன. அதற்குக் காரணம் தொடர்ந்து மிருணால் காந்தி சக்கரவர்த்தி பற்றியே எழுதி வந்ததால், அவனுடன் கொண்டிருந்த அன்னியனோனியத்தின் பாதிப்பால் நினைவுகள் அவனைச் சுற்றியேசூழல் வதால், மற்ற சில விஷயங்கள் மறந்து தான் போய் விட்டன.

அன்று அவன் அப்பாவைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தான். நிறையவே பேசினான். நிறைய நேரம் பேசினான். உணர்ச்சி வசப்பட்டு அவன் பேசும் போது நாங்கள் கட்டுக்கொண்டிருப்பது தான் மரியாதை. எல்லாமே நினைவில் இல்லை. அவன் தங்கைக்கு ஏதோ வாங்கி வரச் சொன்னது நினைவில் இருக்கிறது. அதன் பின்னும் என்ன பேசிக்கொண்டிருந்தான், அதன் தொடர்ச்சியாகத் தான், **Dada, let me say this** என்று அவன் சொல்லியிருக்க வேண்டும். திடீர் ரென்று இப்பிச்சு சொல்ல முடியாது. இதுவும் பின்னர் அவன் அப்பா என்ன மகனாகக் கொள்ள விரும்பியிருப்பார் என்று சொன்னது நல்ல நினைவு இருக்கிறதே ஒழிய அது எந்த சந்தர்ப்பத்தில், எதன் தொடர்ச்சியில் என்பது நினைவில் இல்லை அடுத்து, அன்று விஸ்கி மாத் திரம் தான் புதுப் பழக்கமாக அவன் காரணமாகத் தொடங்கியது என்று சொன்னேன். அது தவறு. அன்று அவன் எனக்கு சிகரெட் பிடிக்கும் பழக்கத்தையும் கொடுத்து விட்டான் அன்று தொடங்கியது தான் மது அருந்துவதும் புகை பிடிக்கும் பழக்கமும்.

இந்தப் பழக்கங்கள் பற்றி அப்போது எனக்கு தர்ம அதர்ம களேவிகள் ஏதும் அப்போது எழவில்லை. உடம்புக்கு இது நல்லதா, கெடுதலா போன்ற பிரசினைகளும் எழவில்லை. இவை எது பற்றியுமான சிந்தனையே எனக்கு அப்போது இருக்கவில்லை. புதிதான ஏதோ அனுபவம் என்ற அளவிலேயே இவை என்ன வந்தடைந்தன. நாடகம் பார்க்கிறவன் புதிதாக சினிமா பார்ப்பது போல, ரம்மி விளையாடக் கற்றுக்கொண்டது போல, மூதல்

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Wednesday•, 05 •October•, 2011 22:18• - •Last Updated•

••Thursday•, 06 •October•, 2011 17:31•

தடவையாக ஒரு உணவுப் பண்டத் தை, சமீப சா, இல்லை காலச் சேசோலே ருசி பார்ப்பது போலத் தான் எல்லாமே எனக்கு இருந்தது. அதிலும் முதல் தடவையாக பஞ்சாட் சரம் வீட்டில் பிரியாணி சாப்பிட்டது, சினகேதர் நிறைந்த சமீழலில், முட்டை சாப்பிட பழகிய இடத்தில், கலேயும் வாதங்களும் வழக்கமாக இருந்த சமீழலில் ஒன்றும் கூற்ற உணர்வு தருவதாக இல்லை. அந்தக் காலத்தில் (ஐம்பதுகளின் ஆரம்ப வருடங்களில்) ஹிராகுட்டிலும் புர்லாவிலும் நண்பனாக இருந்த சம்பத் (முன்னாலயே இவனைப் பற்றிப் பேசியிருக்கிறேன். பெருந்த வாயாடி, எந்தக் காரியத்தையும் செய்யும் அசகாய சபரன். ஆனால் வாழ்க்கையில் பின் வருடங்களில் பரிதாபகரமாகத் தோல்வியடைந்தவன்) சொல்வான், : "நான் சாப்பிடமாட்டனே ஒழிய என் பக்கத்தில் யாரும் உட்கார்ந்து சாப்பிட்டால் எனக்கு எந்த கஷ்டமும் இல்லை. இதுவும் ஏதோ நிறத்தில், உருவில் ஒரு தின்பண்டம் அவ்வளவே. அதில் நான் பச்சைச் சதையையும் ரத்தத்தையும் பார்க்கவில்லை. அது தான் என்னால் சகிக்க முடியாதது," என்பான். சம்பத் நாராயணன், என்னும் அந்த அய்யனாங்கார் வீட்டுப் பிள்ளை.

ஆனால் எனக்கும் அதில் ருசி ஏற்பட்டதில்லை. அது வண்டும் என்று ஆசைப்பட்டதுத் தடேச்சென்றதில்லை. கிடைத்த போது, அது எப்போதாவது அதை மறுத்ததும் இல்லை. அதை வழக்கமாகவும் கொண்டதில்லை. ஆனால் விளையாட்டாக, அதிக சிந்தனையோ, மன உளைச்சலோ இல்லாதது தொடங்கியது வகுநாட்கள் நீடித்தது என்று சொல்ல வண்டும். அதன் மலே வறறுப்பு ஏற்பட்டது என்பதுகளில் எப்போதோதான். ஏன் வறறுப்பு ஏற்பட்டது என்று தெரியவில்லை.

புகை பிடிப்பது படநாயக்கின் பிரிவு உபசாரத்தில் 1952- ஆக இருக்கலாம், 1988 வரை நீடித்தது. அது ஒரு விடாப் பழக்கமாகத் தொற்ற நான்கைந்து வருடங்களாயின. 1957-ல் தான் புகை பிடிக்காது ஒரு மணிநேரம் இருக்க முடியாது என்ற அளவிற்கு அது தீவிரமானது. மாமிசம் அப்படி இல்லை. மாதங்கள் கடந்து விடும். வருடம் கட்ட ஆகிவிடும். யாராவது அழைத்து நேர்ந்தால்தான். கவலை இல்லை. ஆனால் புகை பிடிக்காது தொடர்ந்து பிடிக்க முடியாது, எழுத முடியாது என்று ஒரு நிலை வந்து விட்டது. அறுபதுகளில், என்னிடம் மிகவும் ஓட்டுதலோடு இருந்த ஒரு குடும்பத்தில் வளையிலிருந்து வந்த ஒரு மத்த வயது மாமி ஒரு நாள் சொன்னார் "இதிலே என்ன இருக்க? இதனை விட்டுத் தொலையுங்களேன்? என்றார். அதை என்னவோ என்னால் அலட்சியம் செய்ய முடியவில்லை. அவர்கள் சொன்னபடியே விட்டுத் தொலைத்தேன். ஆனால் எந்தக் காரியத்திலும் மனம் ஈடுபட முடியவில்லை. அவர்கள் 15 நாட்களோ இருந்துவிட்டுத் தம் ஊர் திரும்புவே நான் தொலைத்ததைத் திரும்ப எடுத்துக் கொண்டேன்.

யாராவது ஏதும் சொன்னால், "மனுஷனுக்கு ஏதாவது ஒரு கிட்ட பழக்கம் இருக்கணும். அப்போ தான் நாம நல்லவன்னு சொல்றதுக்கு அவர்களுக்கு வாய்ப்புக் கிடைக்கு. "சாமிநாதன். எப்போ பாத் தாலும் ஊதீண்டே இருப்பான். மத்தப்பி அவன் ரொம்ப நல்லவன்"னு சொல்றவங்களுக்கு இது இல்லன்னா நல்லவன்னு சொல்றதுக்கு சான்ஸே கிடைக்காது இல்லையா? அதனாலே ஒரு சின்ன கிட்ட பழக்கம்

•Written by - வங்கட சாமிநாதன் -•

••Wednesday•, 05 •October• 2011 22:18• - •Last Updated•

••Thursday•, 06 •October• 2011 17:31•

தில்லியிலும் தில்லி பல்கலகைக் கழக, அப்போது (1974-ல் என்று எண்ணுகிறேன்) தயாள் சிங் காலஜேல் டாக்டர் ரவீந்திரன் தமிழ்ப் பேராசிரியராகச் சேர்ந்தார். பின் தில்லி பல்கலகைக் கழகத் தமிழ்த் துறைக்கு மாறினார். அவர் கரோல் பாகில் ஒரு வீட்டின் இரண்டாம் மாடியில் தில்லி பாலையை உமர் கய்யாமின் ஜன்னத்தாக மாற்றியிருந்தார். ஓவ்வொரு சனிக்கிழமையும் நாங்கள் கட்டுவோம்.

அங்கு கட்டுவோரில் நான் தான் அதிகம் பிப்பில்லாதவன். பேராசிரியர்களும், நாடக விற்பன்னர்களும், நிறைந்த கட்டமாக இருக்கும். அங்கும் தமிழ்த் துறை மாத் திரம் இல்லை, சினிமா, நாடகம், தமிழக அரசியல், எல்லாம் காற்றில் அலையாடும். வகை வருடங்கள் அது தொடர்ந்தது. யாத்ராவின பக்கங்கள் அங்கு நிரப்பப் படும். பல்கலகைக் கழக கருத்தரங்குகள் பற்றி சர்ச்சிக்கப்படும்.

ஹங்கரிய, போலிஷ், சகைப் படங்கள் ஓவ்வொன்றின் சிறு நுணுக்க விவரங்கள் கட்ட ரவீந்திரனின் நினவில் கல்வெட்டெனப் சதுக்கப்பட்டிருக்கும். அவர் சொல்லும் விவரங்களிலிருந்து தான் என் நினவையுள்ள நான் புதுப்பித்துக் கொள்வனே. இது எதுவும் விஸ்கி இல்லாது சாத்திய மாகியதில்லை. அனகே வருஷங்கள் தொடர்ந்து வந்த இந்த காட்சியில் ஸ்ருதி தவறிப் போகும் சமயங்களும் சில இருந்தன.

vswaminathan.venkat@gmail.com